

klappede i Hænderne, snart stampede med Foden, snart gjorde andre Fagter, afpassede efter Sangens Ord.

„Og Ræven rask over Isen fór,
og Ræven rask over Isen fór, —
saa faar vi Lov, saa faar vi Lov
at synge Kongernes Vise.
Her ser vi Kongerne, som de gaar,
og som de sidder, og som de staar
og som de drejer sig i Dansen.“

Ved de sidste Ord tog Karl og Pige fat i hinanden og snurrede rundt. Derpaa blev det samme Vers gentaget blot med den Forandring, at det denne Gang blev til „Dronningernes Vise“, ligesom det var en Dronnings Væsen, der søgtes efterlignet under Dansen; hvorefter Turen paa samme Maade kom til Herremanden, Præsten, Prokuratoren, Bonden, Smeden, Snedkeren og andre Haandværkere.

Der var især blandt Karlene ikke faa med Evne til ganske vittigt at efterabe de forskellige Bestillingers særegne Lader. Navnlig vakte det stormende Munterhed blandt Tilskuerne oppe paa Skrænterne, da man tilsidst naaede „Skrædderens Vise“, og alle Karlene satte sig ned i Sandet med korslagte Ben og gav sig til at sy med lange Sting i Luften.